

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Peter Nielsen: Som det fremgår af betænkningen har finansministeren stillet ændringsforslag om, at de mindre bryggeriers lempelse i afgifterne procentuelt bliver den samme som før den foreslåede stigning i afgifterne. Det betyder en yderligere lempelse i kroner og øre. Hele udvalget har tilsluttet sig disse ændringsforslag, og jeg anbefaler det.

Derimod kan mit parti ikke tilslutte sig det af venstre og de konservative stillede ændringsforslag. Det går ud på, at det såkaldte luksusøl skal have en mindre stigning i beskattningen end den foreslåede, som er på 10½ øre pr. flaske, idet det foreslås, at forhøjelsen kun skal være 9 øre som for det såkaldte A-øl.

Det er jo ikke vandet i øllet, der beskattes, men det noget stærkere, der er i det, og de 10½ øre på luksusøl svarer til stigningen for de øvrige ølsorter, så det hele er for så vidt logisk begrundet. Begrundelsen for en mildere afgift på det stærke øl må vel søges i, at det navnlig er visse provinsbryggerier, der har specialiseret sig i dette luksusøl, og at man skulle kunne stabilisere beskæftigelsen på disse bryggerier ved denne afgiftsforskel. Vort parti deler ønsket om at stabilisere al beskæftigelse, men vi tror ikke på, at de 1½ øres forskel i beskattningen vil gøre fra eller til her. Altså, selve lovforslaget er fra begyndelsen helt logisk opbygget, og jeg må derfor anbefale at stemme imod dette ændringsforslag.

Som det i øvrigt fremgår af betænkningen, vil den samlede opposition stemme imod de to lovforslag. Det erkendes dog fra alle sider, at en vis bremse på forbruget er nødvendig i øjeblikket; men man vil altså ikke være med til at tage ansvaret derfor. Der er ikke opstillet noget egentligt alternativ til regeringsforslagene. Vi har i udvalget naturligvis været stillet over for de mere almindelige talemåder, som man også præsenterede for os ved lovforslagenes første behandling i tinget, alle disse talemåder, der spænder over hele skalaen: fra de for store militærudgifter til, at folk selv kan

spare op, og at man kunne have undladt hjælpen til landbruget o. s. v. o. s. v.; men noget konkret forslag eller alternativ er altså under udvalgsbehandlingen ikke fremkommet.

Det siges nu, at man kan udskyde det hele til foråret. Vi har før set, hvad det koster at udskyde ubehageligheder. I 1950 foreslog den socialdemokratiske regering visse konsoliderende foranstaltninger. De blev også dengang afvist af oppositionen. Vi fik valg, og vi fik også senere en ny regering — og så fik vi et endnu skrappere indgreb i befolkningens forbrug, bl. a. fordi vi havde ventet for længe. Men der må nu tages et ansvar, således at der kan blive orden og balance i det hele. Det er ikke, fordi det morer regeringspartierne at pålægge befolkningen disse nye byrder, og vi har heller ingen lyst til at pine den jævne mand ved at fordyre hans forbrug, men vi har den tiltro til befolkningens sunde dømmekraft, at den forstår nødvendigheden af disse indgreb. Når de indirekte skatter er fordoblet i de sidste 8 år, er det ikke sket for at pine befolkningen, men for at få hele samfundsmaskineriet til at gå bedre og hurtigere, således at det trods skatterne udvidede forbrug kunne holdes ved lige. En forbrugsbegrænsning er selvfølgelig ikke noget mål i sig selv, men et middel til at sikre en kommende forbrugsudvidelse, der jo må være al politikks egentlige mål. Vil man sammenligne forholdene for 8 år siden med forholdene i dag, må man indrømme, at forbruget og den almindelige levestandard trods skattestigninger er blevet væsentligt forbedret. Vi vil ikke hindre den jævne mands bilkørsel eller øvrige konsum, men det må understreges, at for 8 år siden havde den jævne mand overhovedet ingen mulighed for at blive motoriseret i den grad som i dag. Disse muligheder har han altså nu selv med de øgede afgifter, og den jævne mand er først og fremmest interesseret i, at der er fuld beskæftigelse i landet. Det gavner alle, ikke alene arbejderne, men også handel, håndværk og industri, og ser vi i dag på de kommunale regnskaber, der i disse dage offentliggøres, vil man næsten alle vegne opdage en glædelig nedgang i de sociale udgifter. Det må dog være noget, der interesserer alle. Det betyder ikke, at